యద్దనపూడి సులోచనారాణి

బైట తీక్షణంగా ప్రసరించే సూర్య కిరణాలని రవంతకూడా లోపలికి జొరపడనీయకుండా వున్న చిక్కటి అడవి అది ! అక్కడ వీస్తున్న గాలి ఒడలు జలదరింపచేసేట్టు వింత శబ్దాలు చేస్తోంది! నీడలు దట్టంగా వున్న ఆ చోట అది పగలేవని తెలియని యీలకోళ్లు, స్వేచ్ఛగా, శబ్దం చేస్తూ, రాత్రి వాతావరణాన్ని సృష్టిస్తున్నాయి!

అతి నిశబ్దంగా వున్న ఆ శబ్దంలో, నా బూట్ల శబ్దం నాకే విచిత్రంగా వినిపిస్తోంది! నాకు అక్కడ చెట్లకి పెనవేసుకుని వున్న లతల పచ్చదనం చూడ ముచ్చటగా వుంది! ఇంటిదగ్గర నుంచి బైలుదేరి వస్తుండగా అత్తయ్య అంది; "సంజయ్!

చీకటిపడకముందే యింటికి వచ్చెయ్యి! ఆ అడవిలో చింతతోపులో దెయ్యం వుంది!"

కెమెరా తీసుకుని భుజానికి తగిలించుకుంటున్న నేను నవ్వుతూ అన్నాను.–"నిజంగానా! అయితే తప్పకుండా, చీకటి పడింతర్వాతనే నేను ఆ చింత తోపులోనుంచి వస్తాను."

"నీ చిన్నప్పటి మొండితనం రవంత కూడా మారలేదు." అత్తయ్య విసుక్కుంది.

"దెయ్యం కన్పిస్తుందా బావా?" అత్తయ్య చిన్నకొడుకు మురళి నా చెయి పట్టుకుని వుత్సాహంగా అడిగాడు.

"నా కళ్ళకి కనిపిస్తే ఫోటో తీస్తాను. నా కంటికి కనిపించిన ప్రతిదీ యీ కెమెరాలో బంధించగలను!" కెమెరాని చేత్తో తడుముతూ, సగర్వంగా అన్నాను.

"సంజయ్! నీకు పుణ్యం వుంటుంది! ఈ వూరు మంచిదికాదు. నీకు అవసరం లేని విషయాలలో జోక్యం కలుగచేసుకోకు! ఏదీ మీ పత్రికకోసం ఫోటోలు తీయటానికి వచ్చానన్నావు! నాలుగు రోజులు మాతో సరదాగా గడిపావు! ఏ చెయ్యో, కాలో విరక్కొట్టుకోకుండా, మీ యింటికి నువ్వు వెళితే అదే పదివేలు."

"ఏం? మీ వూరి దెయ్యం కాళ్ళూ, చేతులూ విరక్కొట్టి పంపిస్తుందా!" అన్నాను.

"నీకంతా పరిహాసమే!"

"నువ్వు దెయ్యాన్ని చూసావా అత్తయ్యా!"

"అమ్మో! చూడటమే! చూస్తే యింకా యిలా బ్రతికుంటానా! గుండె పగిలి అప్పుడే చచ్చిపోయి వుండేదాన్ని!" అత్తయ్య గుండెలమీద చెయివేసుకుని కళ్ళు పెద్దవిచేస్తూ అంది.

"ఎందుకు చచ్చిపోవాలి! దెయ్యం అనేదాన్ని భయంకరంగా, వికృతంగా, మనం ఊహించుకోవడంతో, యీ భయం అంతా ఏర్పడుతోంది! దెయ్యం అంటే ఎవరు? ఆఫ్టరాల్! మనలాటి మనిషి అంశయే కదా!"

"ఏమో బాబూ! నువ్వు ప్రతిదీ యిలాగే తర్కం చేస్తావు. నీకు నేను జవాబు చెప్పలేను."

"తర్కం కాదత్తయ్యా! ఒక్కసారి నీకు నువ్వే ఆలోచించుకో! దెయ్యాన్ని ఎప్పుడూ నువ్వు చూడలేదు. కనీసం చూసినవాళ్ళు కూడా ఎవ్వరూ నీకు తటస్థపడలేదు! దెయ్యం గురించి, ఎవ్వరో అన్నది, నువ్వు పదింతలుగా వూహించుకున్నది మాత్రమే నిజం! నువ్వు భయపడేది దెయ్యానికి కాదు! నీలో వున్న పిరికితనానికి!"

మురళి కుతూహలంగా నా వైపు, తల్లి వైపు చూస్తున్నాడు. వాడి కళ్ళలో తల్లి మాటలకి భయం, నా తర్కంపట్ల ఆసక్తి స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.

"బావా! నేను కూడా నీతో రానా!" అన్నాడు.

"రాత్రివేళ, చింత తోపులోనుంచి నాతోపాటు రాగల ధైర్యంవుంటే రా!"

"వాడా! ఒట్టి పిరికి సన్యాసి! వాడెందుకులే!" అంది అత్తయ్య.

"వాడు పిరికివాడు కాదు! నువ్వు పిరికివాడిగా వాడిని తయారుచేస్తున్నావు," అన్నాను బైలుదేరుతూ.

"సంజయ్. త్వరగా వచ్చెయ్యి!" గేటు దాటుతుంటే, వరండాలోనుంచి అత్తయ్య మళ్ళీ హెచ్చరికగా కేక పెట్టింది.

"అలాగే," అన్నాను.

చాలా చిన్న పల్లెటూరు అది! అన్నీ కలిపి వంద యిళ్ళుకూడా లేవు! కానీ ఆ వంద యిళ్ళలోనే కుల, మత, వివక్షత సుస్పష్టంగా వుంది! ఆ కాస్త వూరికే రెండు చిన్న దేవాలయాలు, ఒక మసీదు వున్నాయి. ఆదిలాబాద్ డిస్ట్రిక్ట్ అది. మామయ్య ఫారెస్ట్ కంట్రాక్టర్‌గా వచ్చి యిక్కడ స్థిరపడిపోయాడు. రెండేళ్ళ క్రితమే సంసారం మొత్తం యిక్కడికి తరలించాడు! అత్తయ్య ఏదో నెపంమీద నెలకి ఒకసారి అయినా హైదరాబాద్ వస్తూంటుంది. వచ్చినప్పుడల్లా 'మీ మామయ్య నన్ను తీసుకువెళ్ళి ఆ అడవిలో పడేసారు,' అని ఫిర్యాదు చేస్తూనే వుంటుంది. ఆ వూరు చుట్టుపక్కల కమ్ముకున్న అడవి, ఆ నిశబ్దం గురించి మామయ్య ఎప్పుడూ చెబుతూ వుంటాడు. నాకు ఎన్నాళ్ళనుంచో యీ వూరు రావాలని!

నేను 'నవభారత్' అనే పత్రికలో పదేళ్ళుగా పనిచేస్తున్నాను. ఆ పత్రికకి నెలనెలా, నేను నిర్వహించే ఫోటో ఫ్యూచర్ హైలైట్? దేశంలో వున్న దుర్మార్గాన్ని, అరాచకాల్ని, మూఢ నమ్మకాలను, వాడిగా దుయ్యబట్టడం నా ధ్యేయం! ఈ దేశంలో నాలాగా, పాత తరంతో, పాత సాంప్రదాయాలతో, పేచీపడుతున్న కొత్తతరం వాళ్ళు చాలామంది వున్నట్టున్నారు! నేను నిర్వహించే యీ శీర్షిక, అత్యల్ప వ్యవధిలోనే, అందరినీ ఆకట్టుకుంది! క్రమంగా, 'నవభారత్'కి నా ఫోటో ఫ్యూచర్ జీవనాడి అయింది. పత్రిక యాజమాన్యం నేను అడగకుండానే నా జీతం పెంచారు! నాకు యీ దేశంలో ఏ మూలకి వెళ్ళాలన్నా, వారే సదుపాయం కలుగచేస్తారు!

ఒక్కొక్క మనిషికీ ఒక్కొక్క యిష్టం వుంటుంది! నాకు చిన్నప్పటి నుంచీ ఫోటోలు పిచ్చి వుండేది! నా పన్నెండో ఏట మా నాన్న నాకు ఒక కెమెరా బహుమతిగా యిచ్చారు! ఆ రోజున, నేను పొందిన ఆనందం అనిర్వచనీయమైనది! నా జీవితానికి, ఈ కెమెరా అనేది ఒక రాచబాట వేస్తుందని, నా కుటుంబంలో ఎవ్వరూ అనుకోలేదు!

తర్వాత, తర్వాత ఫోటోగ్రఫీలో నాకెన్నో బహుమతులు వచ్చినాయి। క్రిందటి సంవత్సరమే ప్రెసిడెంట్ గోల్డ్ మెడల్ లభించింది। ఇప్పుడు నన్ను ఎంతోమంది పత్రికలవాళ్లు వుద్యోగం యిస్తాం రమ్మనమని పిలుస్తున్నారు। నాకు కార్లు యిస్తారట। మేడ యిస్తారట। నన్ను ఫారెన్ కరస్పాండెంటుగా పంపిస్తారుట। నాకు అవసరం లేదన్నాను। మేడలో కూర్చునే తీరుబడి, కారులో షికారు తిరిగే వ్యవధి నాకు లేనేలేవు। నేను ఒక దేశ సంచారిని। నా దేశంలో నేను చెయ్యగలిగిన పని ఎంతో వుండగా, ఫారెన్ నేనెందుకు వెళ్ళాలి। నా యీ ఆలోచనలు వాళ్ళకి నచ్చలేదు। నాకు "తిక్క-శంకరయ్య" అనే బిరుదు యిచ్చారు. క్రితం నెలలో, తన గోడౌన్‌లో దాచి వుంచిన బియ్యపు బస్తాలని, నేను ప్రాణాలకి తెగించి, దానిలో దూరి, ఫోటోలు తీసి, పేపరులో వేసి, సేఠ్ పన్నాలాల్‌ని పోలీసులకి పట్టించినప్పుడు, అతను ఎలాగో అవస్థ పడి విడిపించుకున్న తర్వాత, సరాసరి నా దగ్గరికి వచ్చాడు. కరచాలనం కోసం చేయి చాస్తూ, "నేను అంత పకడ్‌బందీగా కాపలా పెట్టినా కూడా నువ్వు లోపలికి ఎలా వెళ్ళగలిగావో నాకు అర్థంగాలేదు।" అని నా కెమెరాని, చూస్తూ "సంజయ్। వేటగాడి చేతిలో తుపాకి చూస్తే, అడవి మృగాలకి ఎంత భయమో, నీ చేతిలో యీ కెమెరా చూస్తే మాకంత భయం।" అన్నాడు. ఆయన మాటల్లో ప్రశంస లేదు। యదార్థం ఒప్పుకునే నిర్భీతి వుంది। నాకెంతో ఆనందంగా అనిపించింది.

నేను నడుస్తున్న చోట రాను, రాను అడవి దట్టమై, నా చుట్టూ వ్యాపించినంత దగ్గరగా వుంది। తన అరచేతిలో నన్ను పట్టుకుని చూస్తోందీ అన్నంత చిక్కగా వుంది। దాన్ని చూస్తున్నకొద్దీ నా మనసులో మిగతా ఆలోచనలు తొలిగిపోయి, ఏకాగ్రత రాసాగింది।

నేను అప్పుడప్పుడు, "ఋతుగానం" అనే శీర్షికతో, ప్రకృతిలో వున్న రకరకాల ఋతువుల్ని ఫోటోలు తీస్తాను। ఎప్పుడూ, యదార్థగాథలు, పచ్చి నిజాలు, వికృత వ్యవస్థలు తీసి, తీసి, విసిగిపోయిన నాకు, ప్రకృతి ఆలపిస్తున్న రాగాల్లా వుండే, యీ ఋతువుల్ని తీయటం అంటే ఎంతో హాయిగా, ఆనందంగా వుంటుంది।

ఈసారి నేను నిర్వహిస్తున్న శీర్షిక పేరు 'నింగి-నేల.' దీన్ని రకరకాల భంగిమల్లో తీయాలి। పత్రిక తెరిచిన ప్రతి మనిషీ, వయోవృద్ధు భేదం లేకుండా, యీ ఫోటోలు చూడగానే, పరిసరాలు, తన సాధకబాధలూ మర్చిపోవాలి। నా చిటికెన వేలు పట్టుకుని, నేను తీసుకు వెళ్తున్న సుదూర తీరాలకి, నాతోబాటు వచ్చేసేట్టుగా వుండాలి। పాఠకుడిని నేను చూడకపోయినా, నన్ను పాఠకుడు ఎరగకపోయినా, నేను అతనికి నా ఫోటోల ద్వారా యీ ఆనందం పంచటం, అతను నాకు ప్రశంసని అందివ్వటం అనే యీ అనుబంధం పెనవేసుకుపోవాలి।

మొదట, మొదట, నేను యీ వృత్తిలోకి ప్రవేశించినప్పుడు, నా ఆనందంకోసం నేను యీ పనిచేసినా, రాను, రాను, యిప్పుడు, యీ ఆనందం యింకొకరికి పంచుతున్నాను. నాకోసం వీరు, వారు నెల నెలా వేచి చూస్తున్నారనే ఆలోచన నాకెంతో ఆనందాన్ని, పట్టుదలని కలిగిస్తోంది। సాధ్యమైనంత అందంగా యీ ఫోటోలు తీసి, నా పాఠకుల్ని ఆనందపరచాలనేది నాకు తెలియకుండానే నాకు ఒక ధ్యేయం అయిపోయింది।

నేను ఒక ఎత్తయిన చోటులో నిలబడి, కెమెరా భుజాన్నుంచి తీసి, కంటి దగ్గరగా పెట్టుకుని, ఆ అడవి అంతా చూడసాగాను। చెట్ల కొమ్మలు చిరుగాలికి అలవోకగా తలలాడిస్తున్నాయి। కెమెరాలోనుంచి అతి నాజూకుగా వున్న పూలు ఎంతో అందంగా కన్పిస్తున్నాయి। కొన్ని కొన్ని అడవి తీగెలు, మనిషిని పెనవేసుకున్న మూఢనమ్మకాల్లా ఛాందస భావాల్లా అతి దట్టంగా పెరిగి వున్నాయి। అటు, యిటూ, అజంతాసుందరి శరీరంలో, ఒంపు సొంపులు అతి జాగ్రత్తగా గమనిస్తున్న ఆర్టిస్టు దృష్టిలా, ఆ అడవి అందాలు వెతుకుతున్నట్టుగా, అతి మెల్లగా కదులుతున్న నా కెమెరా ఒకచోట ఆగిపోయింది। నేను ఎత్తు ప్రదేశంలో నిలబడి వున్నాను. అక్కడనుంచి దిగువగా, దాదాపు లోయలా వున్న ఆ చోట ఒక నీటి చెలమ వుంది। చుట్టూ కమ్ముకుని వున్న చెట్ల శిఖరాగ్రాలని ఎలా తప్పించుకుని జారపడ్డాయో సూర్య కిరణాలు, ఆ నీటిమీద పడి తళతళ మెరుస్తున్నాయి।

నేను క్షణంసేపు సర్వం మర్చిపోయినవాడిలా, ఆ సుందర దృశ్యం చూస్తున్నాను। పచ్చటి కొమ్మల మధ్య నుంచి, దూసుకువస్తున్న ఆ కాంతి, నింగి నుంచి వచ్చి నేలని తాకుతున్న వెలుగు నావలా వుంది। నేను జాగ్రత్తగా, కెమెరాని ఎడ్జస్ట్ చేసి, అత్యంత ఏకాగ్రతతో దాన్ని ఫోటో తీస్తున్నాను।

ఇంతలో ఎక్కడో భౌ భౌ మన్న కుక్క అరుపు వినిపించింది। ఆ వెంటనే అతి భయానకమైన శబ్దం అయింది। అది సకిలింపో యికిలింపో అర్థంగానంత దారుణంగా వుంది। ఆ శబ్దం చేసింది మనిషో, మృగమో తెలియలేదు। యదాలాపంగా వున్న నేను వులిక్కిపడ్డాను। ఆ భయంకర శబ్దం, అతి నిశబ్దంగా వున్న ఆ అడవిలో మారుమోగి ప్రతిధ్వనించినాయి। నేను ఫోటో తీయడం మానేసి చుట్టూ చూసాను।

ఎక్కడా ఏ అలికిడీ వినిపించలేదు! ఆ క్షణంలో ఆ అడవి కూడా నాలాగే వూపిరి బిగబట్టి చూస్తోందా అన్నంత మౌనంగా, నిశబ్దంగా వుంది!

నేను కెమెరాతో చూస్తూ ఆ శబ్దం ఏమూలనుంచి వస్తోందా అన్నట్టు వెతకసాగాను ! ఎంత సేపటికీ మళ్ళీ ఎలాటి చప్పుడూ అవలేదు! ఇంతలో మువ్వల గంటలు మోగుతున్న శబ్దం దూరంనుంచి వినిపించింది. అది రాను రాను దగ్గరైంది! రెండెడ్ల బండీ ఒకటి వస్తోంది! ఇసకలో బండీ చక్రాలు సర్రుమన్న చప్పుడు, ఎడ్ల కదలికలో, మెడలో మువ్వల పట్టీ జంటగా, లయగా ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి! సూర్యాస్థ మయం కావస్తోంది! బండీ అతను, అడవిలోనున్న నిశబ్దాన్ని భంగపరచాలి అన్నట్టుగా, అవసరం లేకపోయినా, 'హై. హై. నడు. నడు.' అని ఎడ్లని అదిలిస్తున్నాడు.

ఇంతలో హఠాత్తుగా, మళ్ళీ కుక్క అరుపు వినిపించింది! దానితో కలిపి, అతి భయంకరంగా వున్న ఆ శబ్దం మళ్ళీ అడవి నిశబ్దాన్ని చీలుస్తున్నట్టుగా ప్రతిధ్వనించింది ! ఆ అరుపుకి ఎడ్లు బెదిరినట్లుగా, అడుగు ముందుకు వేయలేనట్టు ఆగిపోయినాయి.

బండీలో నుంచి ఘొల్లున ఆడవాళ్ళ ఏడుపు వినిపించింది.

"అమ్మగారూ! అమ్మగారూ! అమ్మ గారూ!" బండీ అతను గొడవగా పిలుస్తున్నాడు. అస్పష్టంగా మాటలు వినిపించాయి.

బండీ ఆగిపోయింది! ఆడవాళ్ళు ఉన్నారు! గలభాగా వుంది! నేను కెమెరా మూసి, బండిదగ్గరికి వెళ్లాను.

"అమ్మా! కమలా! కమలా!" పెద్దావిడ గొంతు ఏడుస్తూ పిలుస్తోంది.

"అక్కా, అక్కా," చిన్నపిల్ల గొంతు వినిపించింది.

"ఏమిటి? ఏమైంది!" వాళ్ళ దగ్గరకి వెళ్ళి అడిగాను.

బండీ అతను నన్ను గుర్తుపట్టాడు. ప్రాణం లేచివచ్చినట్టుగా చూస్తూ, "బాబుగారూ! మీరా! ఆ దెయ్యం అరుపులకి మా అమ్మగారు మూర్ఛ పోయారండీ ! అసలే బాలింతరాలు," అన్నాడు. నేను బండీలోకి తొంగి చూసాను. పాతిక సంవత్సరాల యువతి ఫిట్ వచ్చినట్టుంది! నోటి వెంట చొంగ కారుతోంది! గుప్పెట్లు బిగిసి వున్నాయి! కాళ్లూ, చేతులూ గిలగిలా కొట్టు కుంటోంది. పక్కనున్న పెద్దావిడ పసిబిడ్డని ఎత్తుకుంది. ఆవిడ ముఖంలో భయం స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది.

"ఓరి దేవుడా! ఈ దెయ్యం నా బిడ్డని పొట్టనెట్టుకుందిరా." అంటోంది.

"మీరు ఆ పాపాయిని నాకిచ్చి ఆవిడని పట్టుకోండి," అన్నాను.

ఆవిడ పసిపిల్లని నాకిచ్చి, కూతురి కాళ్లు, చేతులూ కదలకుండా పట్టుకుంది. నేను బిడ్డని ఎత్తుకుని "బండీ పోనీ" అన్నాను. బండీ కదిలింది. నేను బండీ వెంటే నడిచాను.

బండీ ఆ వూరి పూజారియింటి ముందు ఆగింది. ఆ ఫిట్ వచ్చిన అమ్మాయి పూజారి కోడలుట ! ఆ పెద్దావిడ ఆ అమ్మాయి తల్లి. బండీ చూడగానే, పూజారి పరుగెత్తుకు వచ్చాడు. మూర్ఛపోయిన కోడలిని కొడుకు సాయంతో దింపి లోపలికి చేర్చారు. ఏదేదో వైద్యం చేస్తున్నారు. చిన్న పల్లెటూరేమో, నిముషాలమీద, పూజారిగారి కోడలిని దెయ్యం ఆవరించిందనే వార్త అందరికీ తెలిసి పోయింది. ఆడ, మగా, చిన్నా, పెద్దా చేస్తున్న పనులు వదిలి, బిలబిలలాడుతూ వచ్చి ఆ యింటిముందు మూగారు.

వారిలో ఒక అతనికి పూనకం వచ్చింది ! అతను గణాచారిట! ఆ దెయ్యం తరచుగా, అతని ఒంటిమీదికి వచ్చి, ఆ వూరివాళ్ల తనకి చేయవలసిన మర్యాదలు గురించి ఆజ్ఞలు జారీ చేస్తుందిట! గణాచారికి పూనకం రాగానే పూజారి అతని ముందు నేలమీద సాష్టాంగం పడ్డాడు. "అమ్మా! చెప్పు! నీకేం కావాలి! నా కోడలిని వదులు. నీ కాళ్లు పట్టుకుంటాను." పూజారి గణాచారి కాళ్లు గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"ఒరేయ్! నీ మనమరాలికి నా పేరు పెట్టలేదురా! ఇది నాకు అవమానం. నా పేరు పెట్టాలని చెప్పానుగా!"

"పొరపాటయింది తల్లీ. నీ పేరే పెట్టుకుంటాం! సరేనా!" ఫెడీ ఫెడీ చెంపలు వేసుకున్నాడు.

"పౌర్ణమి నాడు సంతర్పణ చేయాలిరా!"

"అలాగే!"

గణాచారి వూగాడు. వేపమండలు వూపారు. మంచిగంధం వ్రాసారు.

నేను అతని పూనకాన్ని వినోదంగా చూస్తున్నాను! నాకు ఆ గణాచారిని చూస్తుంటే, మనుష్యులు మామూలుగా వుండకుండా, కొంతమంది ఎందుకిలా అవుతారా అనిపించసాగింది! అతను కళ్లు మూసుకుని వూగుతుండగా, వివిధ భంగిమల్లో ఫోటోలు తీసాను! ఆడవాళ్లు అతనికి హారతులు యిస్తున్నారు. కొబ్బరికాయలు కొడుతున్నారు ! ఏమిటేమిటో అడిగి జవాబులు చెప్పించు కుంటున్నారు!

పూజారిగారి యింటి ముందు సందడి సద్దుమణిగి, ఎక్కడివారు అక్కడికి వెళ్లేసరికి రాత్రి పది గంటలు అయింది.

అత్తయ్య మాకు భోజనం వడ్డించింది.

మురళీని కాళ్లు కడుక్కుని రమ్మంటే, దొడ్లోకి వెళ్ళటానికి భయపడ్డాడు. నేను తోడు వెళ్ళాను! అయినా వాడి చూపులు బెదురుగానే వున్నాయి! సరిగ్గా కడుక్కో

కుండానే ఒక్క అంగలో లోపలికి వచ్చాడు.

అత్తయ్య నాకు నెయ్యి వడ్డిస్తూ అంది. "చూసావా! దెయ్యాలు, గియ్యాలు ఏమీ లేవన్నావు! ఇప్పుడైనా ఒప్పుకుంటావా?"

అన్నం తింటున్న నేను వెంటనే జవాబు చెప్పలేదు.

"ఏం? మాట్లాడవేం?"

"ఏం మాట్లాడతాడే?" అన్నాడు మామయ్య.

"మామయ్యా! నువ్వు కూడా ఆ దెయ్యం గురించి నమ్ముతావా?"

"అందరూ నమ్ముతుంటే, నేనెందుకు నమ్మకుండా వుండాలి! నమ్మాను అంటే సరిపోలా!"

అత్తయ్య నావైపు సగర్వంగా చూసింది.

నేను మంచినీళ్ళు తాగి గ్లాసు క్రింద పెడుతూ అన్నాను. "సరే అత్తయ్యా! మీ వూళ్ళో దెయ్యం వున్నమాట నిజమే! నేనూ ఒప్పుకుంటున్నాను! కానీ నేను దాన్ని కళ్లారా చూసిగానీ, యీ వూరి నుంచి వెళ్ళను. సరేనా!"

అత్తయ్య నావైపు విచిత్రంగా చూసింది!

ఆ రాత్రి—

అత్తయ్య కూడా భోజనం ముగించుకుని కూర్చుని తమలపాకులు వేసుకుంటుండగా, వచ్చి ఆవిడ కెదురుగా కూర్చుంటూ అడిగాను. "అత్తయ్యా! ఆ దెయ్యం ఆడదని మీకెలా తెలుసు?"

"ఎందుకు తెలియదు? ఆ దెయ్యం ఎవరో, ఏమిటో, అసలావ్యక్తి ఎందుకు దెయ్యం అయిందీ, యీ వూళ్ళో పాలు తాగే పసిపిల్లకి కూడా తెలుసు."

"నేను యీ వూరివాడిని కానుగా. నాకు తెలియదు. చెప్పు" అన్నాను.

అత్తయ్య తమలపాకులు సున్నం రాసి చీలుస్తూ చెప్పసాగింది.

"ఆ దెయ్యం పేరు సావిత్రి. సావిత్రి అంటే, యీ వూరిలో సాతాని గోపయ్య కూతురు. చిన్నప్పుడే పెళ్ళి చేసి అత్తవారింటికి పంపారు. మూడో నాటికి మొగుడుపోయి ముండమోసి పుట్టింటికి వచ్చింది. ఈ వూరు ఒక సన్యాసి వచ్చాడు. అతనితో సావిత్రికి సంబంధం ఏర్పడింది. సావిత్రి అతని దగ్గర బాగా మంత్రాలు తంత్రాలు నేర్చింది! ఆ సాధువు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత, ఈ వూరివాళ్ళమీద ప్రయోగించటం ప్రారంభించింది! అందరూ కొన్నాళ్లు భయంతో భరించారు! చివరికి రాళ్ళతో కొట్టి చంపారు. చచ్చింతర్వాత మరీ పగబట్టింది! దెయ్యమై యీ వూరి వాళ్ళని పీక్కుతింటోంది! అప్పుడు మనిషి కాబట్టి చంపగలరు. ఇప్పుడు దెయ్యాన్ని ఏంచెయ్యగలరు? సావిత్రి బ్రతికి వుండగా దాని దగ్గర ఒక నల్లటి కుక్క వుండేది! అది యిప్పుడు ఆ అడవిలోనే తిరుగుతూ వుంటుంది! ఆ కుక్కని చూస్తే అందరికీ భయమే!"

ఈ కథ నాకు చిత్రంగా, గమత్‌గా వుంది!

నేను లేచి పడుకోవటానికి వెళుతుంటే అత్తయ్య వెనకనుంచి అడిగింది "ఫొటోలు తీసుకోవడం అయిందా! వూరు ఎప్పుడు వెళ్తున్నావు?"

"ఇంకా రెండు మూడు మిగిలినాయి! అవి తీసుకోగానే వెళ్ళిపోతాను," అన్నాను.

మర్నాడు మళ్ళీ అడవిలోకి వెళ్లాను! ఆ నీటి చెలమని ఫొటో తీయటానికి ఆ ఎత్తు ప్రదేశంమీద నిలబడ్డాను; నేను కెమెరాలో నుంచి తదేకంగా చూస్తున్నాను! సూర్యకిరణాలు నిన్న అంత అందంగా పడటంలేదు! మెల్లగా అటుయిటు కదులుతున్న నా కెమెరా హఠాత్తుగా ఆగిపోయింది! అంతవరకూ నిశబ్దంగా వున్న నీళ్ళు కదలసాగినాయి. దానికి కారణం ఏమిటా అన్నట్లు కెమెరాతోనే ఆ జాగా అంతా వెతకసాగాను. కుడివైపున నీళ్లు కదులుతున్నాయి! నా కెమెరా అక్కడే ఆగిపోయింది! ఆ నీళ్లు అక్కడ అలా ఎందుకు కదులుతున్నాయి! నేను తదేకంగా అటే చూస్తున్నాను! నీళ్ళ మీద నల్లగా ఏదో తేలుతూ కనిపించింది! అది నల్లటిజుట్టు అని కాసేపటికి అర్థం అయింది! తర్వాత మెల్ల మెల్లగా శరీరం పైకి తేలింది! సన్నగా వున్న ఒక యువతి నీళ్ళలో నుంచి పైకి లేచింది! చెట్టుచాటున కుండ తీసుకుని, నీళ్లు ముంచుకుంది. ఆ నీళ్ళ కడవ తీసుకుని, నీళ్ళలో నుంచి, దట్టంగా వున్న చెట్లలోకి వెళ్ళింది. ఆమె వెంట నల్లటి కుక్క వెళ్ళింది. అంతా తృటిలో జరిగిపోయింది; ఎవరాయువతి? అడవిలో ఒంటరిగా ఎలా వుంటోంది! నేను ఆ నీటి చెలమ దగ్గరికి వెళ్లాలని చూసాను! కానీ ఆ చెట్లు, తీగెలు, బొత్తిగా అసంభవం అని నిరూపించినాయి. మరి ఆ అమ్మాయి అక్కడికి ఎలా వెళ్లింది!

ఆ సాయంత్రం రాగానే అత్తయ్యకి యీ వార్త వినిపించాను. అత్తయ్య ముఖం వెలవెలాపోయింది.

"నువ్వు మళ్ళీ ఆ చోటుకి వెళ్ళకు," అంది.

"ఎందుకని? నేను ఆ అమ్మాయి ఎవరో తెలుసుకుని తీర్తాను" అన్నాను.

అత్తయ్య భయంగా చూస్తూ నా చేయి గట్టిగా పట్టుకుంది. "సంజయ్! నీకు పుణ్యం వుంటుంది! మళ్ళీ పొరపాటుగా కూడా అలా అనకు! నీకు కనిపించిన వ్యక్తి మనిషి కాదు. సావిత్రి! దెయ్యం! అప్పుడప్పుడూ యీ వూరివాళ్ళకి అలాగే కన్పిస్తూ వుంటుంది."

"నాన్సెన్స్!" అన్నాను. ఆ అమ్మాయి

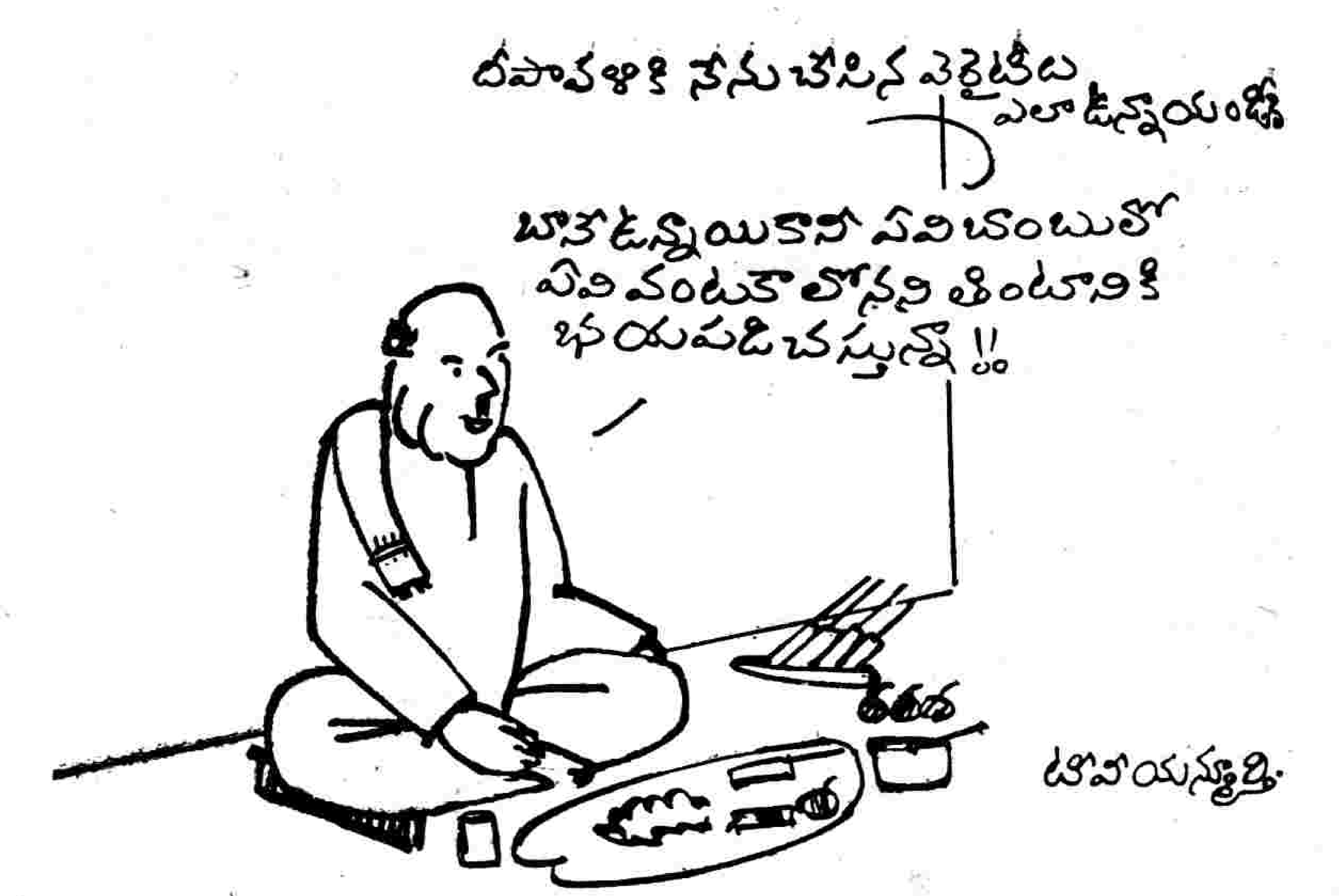

సావిత్రా! చచ్చిపోయిన సావిత్రి కంటికి ఎలా కన్పిస్తుంది! అసంభవం. అనుకున్నాను.

అడవిలోకి వెళ్ళనని అత్తయ్యకి వాగ్దానంచేసానే కానీ, వెళ్ళకుండా వుండలేకపోయాను!

నాకు సావిత్రి కన్పించిందనే వార్త మా అత్తయ్య ద్వారా అప్పటికే వూరంతా తెలిసిపోయింది!

వరసగా రెండురోజులు వెళ్ళి అక్కడే కాపలా వేసాను! ఈసారి నా వెంట మామయ్య, పూజారిగారు కూడా వచ్చారు. కానీ ఎంతసేపు కూర్చున్నా మా కెవరూ కనిపించలేదు. మూడోరోజు వాళ్ళు రాలేదు! నేనే వెళ్లాను! కెమెరాతో చూస్తుంటే అక్కడ యిసకలో, పాదాల గుర్తులు కనిపించినాయి. ఆ వ్యక్తి వచ్చి వెళ్లిపోయిందన్నమాట! అవునూ! దెయ్యాలు గాలిలో ఎగురుతాయి అంటారే! పాదాలతో మనుష్యుల్లా నడుస్తాయా! నేను నిరాశ చెందకుండా రోజూ అడవికి వస్తూనే వున్నాను! రోజూ కొద్దికొద్దిగా కొమ్మలు నరికి, ఆ నీటి చెలమ వైపు దారి చేస్తున్నాను! ఒక రోజు యిలా చేస్తుండగా, హఠాత్తుగా వెనకనుంచి నా నెత్తి మీద ఫెదేలుమని బలంగా దెబ్బ పడింది! నేను కెవ్వుమని రెండు చేతులతో నెత్తిమీద పట్టుకున్నాను! మరు నిముషంలో నా చేతులు రెండూ తడిగా అయినాయి! నా తలలో నుంచి రక్తం రాసాగింది! అది నా నుదుటి మీదకి, చెవుల ప్రక్కలకి, నీళ్ళలా కారుతోంది. నేను ఎంతో ప్రయత్నం మీద, ప్రాణాలు బిగబట్టినట్టుగా నడుస్తూ, యింటికి వచ్చాను. రక్తసిక్త మైన బట్టలతో వున్న నన్ను చూడగానే అత్తయ్య చేసిన గొడవ అంతా యింతా కాదు.

'ఇది ఆ దెయ్యం చేసిన పనే' అని ఆవిడ నమ్మకం!

ఈ మూఢ నమ్మకాల నుంచి వాళ్ళకి విముక్తి లేదు!

మామయ్య ప్రక్కవూరు తీసుకెళ్ళి నా తలలో కుట్లు వేయించి కట్టు కట్టించి తీసుకువచ్చాడు.

అత్తయ్య నా పెట్టెలో బట్టలన్నీ సర్దింది. రైల్వేస్టేషన్‌కి బండి సిద్ధం చేయించింది!

"సంజయ్! ఈ వూళ్ళో నువ్వు యిక ఒక్క క్షణంకూడా వుండటానికి వీలు లేదు. వెంటనే వెళ్ళిపోవాలి," అంది.

"ఎందుకని అత్తయ్యా! దెయ్యానికి భయపడా!"

"నీకు నేను జవాబు చెప్పలేను. దయయుంచి వెళ్లిపో!"

"నేను చూసిన వ్యక్తి నిజంగా దెయ్యమే అని ఋజువైతే, నేనే వెళ్ళి పోతాను! నువ్వు చెప్పనవసరం లేదు."

జ్వరంతో వున్న నన్ను వెళ్ళిపో మనటానికి మామయ్య మనసు అంగీక రించలేదు గాబోలు, "జ్వరం తగ్గగానే పంపించివేద్దాంలే," అన్నాడు.

రెండు రోజుల్లో జ్వరం తగ్గింది! తలకివున్న కట్టు వూడదీసేసాను. సావిత్రి దెయ్యం నన్ను చావుదెబ్బ కొట్టిందని తెలియగానే, వూరు వూరంతా చూడటానికి తరలివచ్చింది.

గణాచారి కూడా వచ్చాడు!

"నిజంగా మీకు దెయ్యం కనిపించిందా బాబూ!" అని అడిగాడు.

పూనకం లేకుండా వున్న యితన్ని చూస్తే గమ్మత్తుగా వుంది. కళ్ళ కొసలు వరకూ కాటుక దిద్దుకున్నాడు! నుదుటన వైష్ణవ నామాలు పెట్టుకున్నాడు. జుట్టు పొడుగ్గా పెంచుకున్నాడు. హఠాత్తుగా చూస్తే హరిదాసులా వున్నాడు.

"నువ్వు అడవిలోకి వస్తే నీకుకూడా చూపిస్తాను" అన్నాను.

అప్పటికే ఆ వూళ్ళో చాలామంది అడవిలో కొమ్మల చాటుగా వున్న ఆ నీటి చెలమని చూసి వచ్చారుట!

"సావిత్రి బ్రతికి వున్నప్పుడు నీకు తెలుసా?" అన్నాను.

"తెలుసు. చాలా మంచిపిల్ల. ఈ వూరివాళ్ళే బలవంతంగా చంపేసారు" అన్నాడు.

ఆ రోజు సాయంత్రం నేను మళ్లీ అడవిలోకి బైలుదేరాను! మధ్యాహ్నం అంతా బాగా ఎండ కాసింది; నేను అడవిలోకివచ్చి ఫోటోలు తీసుకున్నాను. చూస్తుండగానే చీకటిపడింది! నేను యింటికి బైలుదేరుతుండగా, ఆ చుట్టు ప్రక్కల ప్రదేశం చీకట్లు కమ్ముకుంది! హఠాత్తుగా పెద్ద వర్షం రాసాగింది!

మెరుపులు, పురుములతో వాతావరణం భయంకరంగా అయింది! నేను దారి తప్పాను! ఆ అడవిలో నేనెటు వెళ్తున్నానో నాకే తెలియటం లేదు. తిరిగి తిరిగి కాళ్ళు నొప్పులు పుట్టినాయి!

ఎత్తు మీద నడుస్తున్న నాకు హఠాత్తుగా కాలు జారింది! నాకే మయిందో తెలుసుకునే లోపలే, కొన్ని గజాలు దొర్లిపోయాను! నే నెక్కడికి జారానో నాకే తెలియలేదు! కాళ్ళు చేతులూ స్వాధీనంలో వున్నాయా లేదా అని చూసుకున్నాను! బాగానే వున్నాయి. మెడలో కెమెరా తడుముకున్నాను. అది యధాస్థానంలోనే వుంది! నేను కూర్చున్నాను! నా చేతిలో బ్యాటరీ లైటు కూడా లేదు! క్షీణీపాతంగా పడ్తున్న యీ వాన తగ్గేవరకూ వేచి చూడటం మినహా నా కింకేమార్గం కనిపించలేదు!

ఉన్నట్టుండి మెరుపు మెరిసింది; నా కళ్ళముందు, నీటి చెలమ జిగేల్‌మని మెరిసి మాయమైంది! నేను తెల్ల బోయాను. ఆనందం, భయం, ఆందోళన నన్ను చుట్టుముట్టినాయి. నేను కాలు జారి దొర్లడంతో నీటి చెలమ దగ్గరకి వచ్చాను! నేను చూసినది యదార్థం అవునా కాదా!

లేచి నాలుగు అడుగులు వేసాను. కాళ్ళకి నీళ్లు తగిలినాయి! సందేహం లేదు!

మళ్ళీ చటుక్కున ఒక మెరుపు మెరిసింది! నాకు అభిముఖంగా చెట్ల సముదాయం కనిపించింది. నేను వాటిని గుర్తుపెట్టుకుని గుడ్డివాడిలా చేతులతో తడుముకుంటూ అటు నడవసాగాను.

చెట్ల దగ్గరకి వచ్చిన నాకు సుదూరంగా, వెలుతురు కనిపించ సాగింది. నేను ప్రాణం లేచివచ్చి నట్టుగా, చెట్ల తీగలని తప్పించుకుంటూ, ఆ వెలుగురేఖల వైపు నడవసాగాను.

దగ్గరకి వచ్చినకొద్దీ అది ఒక పాడు పడిన దేవాలయంలా సుస్పష్టంగా తెలియసాగింది. నేను చూసిన ఆ కాంతి గుడిలోపల నుంచి వస్తోంది. అది మంటలా రెపరెపలాడుతోంది.

వానధారలు నా తలలోనుంచి బుగ్గల మీదకి, పెదవుల మీదకి జారు తున్నాయి. నేను వాటిని చేత్తో తుడుచు కుంటూ, వడివడిగా అటువైపు వెళ్లాను!

లోపలనుంచి మాటలు విన్పిస్తు న్నాయి! ఇక్కడ మనుష్యులున్నారు, ఫర్వాలేదు అనే ధైర్యం వచ్చింది. మెట్లెక్కబోతున్న నేను హఠాత్తుగా ఆగిపోయాను.

లోపలవాళ్ళు మాట్లాడుకోవటంలేదు. పోట్లాడుకుంటున్నారు.

ఒక స్త్రీ కంఠం ఏడుపుతో అర్థి స్తున్నట్టుగా అంటోంది.

"నీకు పుణ్యం వుంటుంది! ఇక్కడ యింకా యిలాగే కొద్దిరోజులుంటే నాకు పిచ్చెక్కుతుందేమోనని భయం వేస్తోంది! ఈ దెయ్యపు బ్రతుకు బ్రతుకలేక చచ్చిపోతున్నాను. రోజుల తరబడి,ఒక్కదాన్నియీగుళ్లో వుండటం నావల్ల కావటంలేదు. నన్ను వూరికి రానీ! నేను బ్రతికేవున్నానని చెప్పనీ!"

"సావిత్రీ! మతిపోయినట్టు మాట్లా డకు. నువ్వు చచ్చిపోయావని, దెయ్య మైనావని వాళ్ళందరూ అనుకుంటు న్నారు. ఈసారి నువ్వు కనిపిస్తే ప్రాణాలతో వదలరు."

ఆ పురుషకంఠం నాకు చిరపరిచితమే. కానీ ఆ వ్యక్తి ఎవ్వరో వెంటనే గుర్తు రావటంలేదు.

సావిత్రి ఏడుస్తున్న ధ్వని విని పించింది.

"ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు?"

"నేను ఆరోజు వూరివాళ్ళు నా గుడిసె తగులపెట్టినప్పుడే ఎందుకు చచ్చిపోలేదా అనుకుంటున్నాను."

"ఇప్పుడు నీకేమైంది?"

"ఏమైందా? రోజులతరబడి యీ పాడుబడ్డ గుళ్ళో, ప్రేతంలా బ్రతుకు వెళ్ళదీయాలంటే, నేను ఎంత యాతన పడుతున్నానో తెలుసా?"

"నేను వస్తూనే వున్నానుగా."

"వస్తూనేవున్నావు, వారానికో పది రోజులకో ఒకసారి. యిట్లా ఒంటరిగా వుండాలంటే నాకు భయంవేస్తోంది. ఏ దొంగయినా వస్తే, ఏ పురుగైనా నన్ను కరిస్తే, నాకు దిక్కేమిటి?"

"ఈ ఛాయలకి మానవమాత్రు లెవరూ రారు."

"అట్లాగే చెప్పి నమ్మించావు. మరి ఆ ఫోటోలుతీసే అబ్బాయి ఎలా వచ్చాడు.

"వాడో త్రాష్టుడు. అందుకే నెత్తి మీద చావబాది బుద్ధిచెప్పానుగా."

"నాకేమిటోభయం వేస్తోంది.

"నన్నేంచేయమంటావు చెప్పు."

"నేను నిజంగా కావాలనివుంటే నేను చనిపోలేదని వూరివాళ్ళకి చెప్పు.

"అమ్మో! నావల్లకాదు. నన్ను చంపేస్తారు."

"వస్తా రేపువస్తానులే;పొద్దుపోయింది పడుకో. నేను చీకట్లోంచేతొంగిచూసాను.

ఆ మెట్లుదిగి వస్తున్నది గణాచారి.

నేను చీకటిలోకి తప్పుకున్నాను. గణాచారి బ్యాటరీలైటు వెలుగులో గొడుగు వేసుకుని వెళ్ళిపోతున్నాడు.

అతను బాగా దూరం అయింతర్వాత నేను గుడిలోకి తొంగిచూసాను.అక్కడ పొయ్యి మండుతుంది. దాని వెలుగులో ఒక స్త్రీ నేలమీద కూర్చుని మోకాళ్ళమీద తలఉంచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది. నేను ధైర్యంచేసి, గడపదాటి లోపలికి అడుగు పెట్టాను. ఆ గదిలో గోడ వారగా, నల్లరాతితో అతిభీకరంగా వున్న కాళిక విగ్రహం వుంది. దాని కెదురుగా గోడవారగా పొయ్యి. ఆ పొయ్యి కెదురుగా జుట్టు విరబోసుకుని ఏడుస్తున్న స్త్రీ.

నా వునికిని తెలియచేస్తున్నట్టుగా నేను గొంతు సవరించుకున్నాను; ఏడుస్తున్న ఆ యువతి తలెత్తిచూసింది. ఆ చూపులు నన్ను చూసిన మరు క్షణంలో బిత్తరపోయినాయి. చటుక్కున లేచి నిలబడింది.

"ఎవరు నువ్వు?" కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ అంది.

"సంజయ్‌ని. ఫోటోగ్రాఫర్‌ని."

ఆ యువతి నావైపే చూస్తోంది. పెద్దకళ్ళు, రెప్పలు వెడల్పుచేయటంతో అల్చిప్పల్లా యింకా పెద్దవిగా వున్నాయి. ముఖాన పెద్ద బొట్టు. జుట్టు విరబోసు కుని వుందేమో, ఒక్క క్షణం ఆ కాళికాదేవి ప్రాణంపోసుకుని వచ్చిందా అన్నట్టు నా శరీరం జలదరించింది. నేను చేతులు జోడించాను. "వాన పడుతుంటే దారితప్పి వచ్చాను. నావల్ల మీకు ఏ హానీ జరగదు. భయపడకండి," అన్నాను

ఆ అమ్మాయిముఖం తిప్పుకున్నట్టుగా పక్కకు జరిగింది. చటుక్కున వంగి, మండుతున్న పొయ్యిలోపలి కట్టె ఒకటి తీసి నామీద గిరాటు వేసింది. నేను మెరపులా పక్కకి తప్పుకోకపోతే అది సరాసరి నా ముఖానికి వచ్చి తగిలి వుండేదే!

"ఎవరు నువ్వు ఎందుకు వచ్చావు:" నేను దెయ్యాన్ని. నా కంటపడిన వాళ్ళెవరూ ప్రాణాలతో బ్రతికిబయటపడరు నీకుతెలియదా" అంటూ నామీద కురికింది, సావిత్రి చేతులు నా కంఠం పట్టుకున్నాయి. ఆ పట్టు విడిపించుకోవటానికి నేను సావిత్రిని ఎడా, పెడా బలంగా కొట్టాల్సి వచ్చింది. ఒక ఆడపిల్లని కొడుతున్నానే అనే బాధకంటే, నా ప్రాణరక్షణ ముఖ్యం అనిపించింది.

సావిత్రి నా దెబ్బలకి క్రిందపడింది. నేను చేయిపట్టి లాగాను.

"దెయ్యానివైతే గాలిలో ఎగిరిపో. వెళ్ళవే. నన్ను ముట్టుకోకుండానే నా

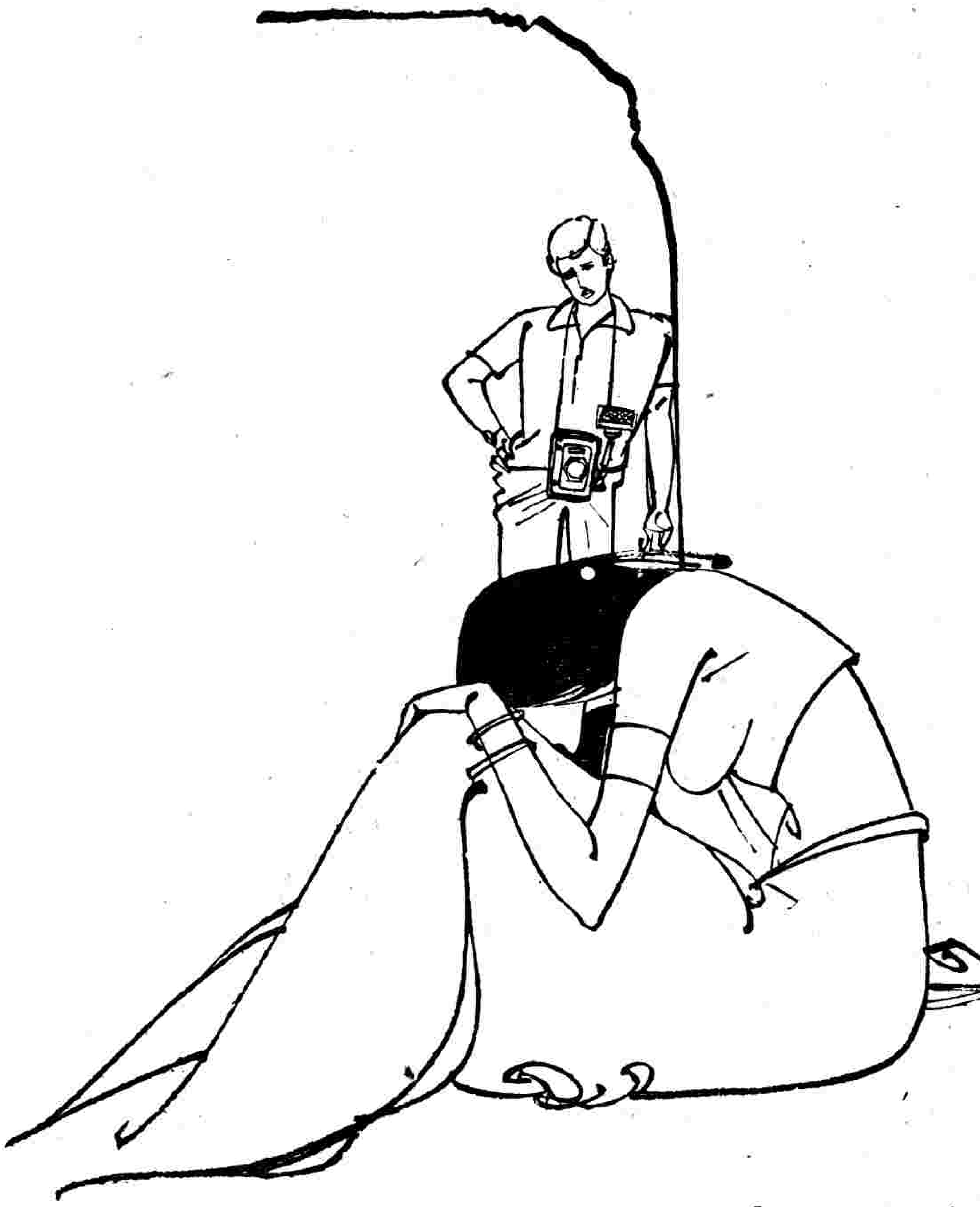

నోటివెంట రక్తంపడేట్టు చెయ్యి. చెయ్యవే మరి" అన్నాను.

సావిత్రి ఏడవసాగింది.

"నువ్వు ఎవరు? ఎందుకిలా వుంటున్నావు? నీ విషయం వూళ్ళోవాళ్ళకి చెబుతాను. నువ్వూ గణాచారి కలిసి దెయ్యం అనే అభూతకల్పనతో యీ వూరివాళ్ళందరనీ భయభ్రాంతులు చేసి నాటకం ఆడుతున్నావన్నమాట. నేను పోలీసురిపోర్ట్ చేస్తాను."

సావిత్రి హఠాత్తుగా నాకు చేతులు జోడించింది. "మీకు పుణ్యం వుంటుంది. నేనిక్కడ బ్రతికి వున్నానని ఎవ్వరికీ చెప్పకండి."

"ఏం? ఎందుకని?"

"దానికి జవాబు తెలుసుకోవాలంటే మీరు చాలా ఓపికతో వినాలి."

"చెప్పు. నేను వినటానికి సిద్ధంగా వున్నాను."

"మీ రెవరో నాకు తెలియదు. కానీ యీ క్షణంలోచూస్తే దేవుడిలా కన్పిస్తున్నారు. నేను బ్రతికివున్నాననే విషయం మరో మనిషికి తెలియాలని తపిస్తున్నాను. మీరు మన్నిస్తానంటే నా కథ చెపుతాను."

"చెప్పు," అన్నాను.

సావిత్రి చెప్పటం ప్రారంభించింది.

"మాది యీ వూరే! మా నాన్న భూతవైద్యుడు. చుట్టుప్రక్కల వూళ్ళలో అందరూ, ఏ బాధ వచ్చినా ఆయన దగ్గరకి వచ్చి వీభూది పట్టుకుని వెళ్ళేవారు! ఆయన యిచ్చిన ఆ బూడిదకి ఆ వ్యాధులు నయంఅయేవో లేదో నాకు తెలియదు కానీ, మా నాన్న అంటే మాత్రం ఆ చుట్టుప్రక్కల జనం అంతా గడగడలాడేవారు. నాన్న వుండగా నాకు జీవితం బాగానే గడిచింది. నాకు పెళ్ళి అయింది. అత్తవారింటికి

వెళ్ళాను. నేను వెళ్ళిన వారం రోజులకే, నా చిన్న మరిది జ్వరంతో వాంతులు అయి చచ్చిపోయాడు! మా అత్తగారికి నామీద అనుమానం! నాలో భూతం యొక్క అంశం వుందని, నన్ను వదిలేయమని నా భర్తని పోరుపెట్టింది. తల్లిమాట జవదాటని నా భర్త నన్ను వదిలేసాడు. పుట్టింటికి వచ్చేసరికి పరిస్థితులు తారుమారయినాయి. నాన్న అనారోగ్యంపాలు అయాడు; నేనే అక్కడా, యిక్కడా పనిచేసి వచ్చి ఆయనని పోషించవలసి వచ్చింది. నేను ఆ వూరి షావుకారుయింట్లో పనికి కుదిరాను. నా ఖర్మం ఏమిటో గాని, ఆవిడ ప్రసవించలేక చచ్చిపోయింది. అందరకీ నామీదనే అనుమానం పట్టుకుంది. వూరంతా నామీద భూతం వుందని వదంతు ప్రాకటంతో, ఎవ్వరూ పనికి పెట్టుకోలేదు. నేను వయసులో వున్నాను. వూరి పటేలు నన్ను లోబరచుకున్నాడు. దరిద్రం భరించలేక నేను అతనికి లొంగిపోయాను. నాకు యిల్లు బాగానే సాగిపోతోంది. వూరిలో అందరూ, భూతమే నాకు అన్నీ తెచ్చి యిస్తోందని చెప్పుకోసాగారు. నాన్న చనిపోయాడు. నేను ఒంటరిదాన్ని అయిపోయాను. పటేలు మరో వ్యక్తితో, సంబంధం పెట్టుకోవడంతో, నామీద ఆసక్తి సన్నగిల్లిపోయింది. నా పరిస్థితి మరీ అధ్వాన్నమైంది. ఆ వూరి గణాచారి నన్ను దగ్గరకు తీసాడు. నాలో భూతం వుందని, అది నన్ను తక్కువగా చూస్తే వూరినే నాశనంచేస్తుందని పుకారు పుట్టించాడు. వూరివాళ్ళు యిది నమ్మారు. నన్ను ఇదివరకులా బాధించటం మానేసారు. గణాచారి భార్యకి నాకు, అతనికి వున్న సంబంధం తెలిసింది. ఒక రోజు, నేను యింట్లో పడుకునివుండగా, నా యింటిని తగలపెట్టించింది. గణాచారి యిది ముందే తెలిసి, నన్ను ప్రమాదం నుంచి తప్పించి, ఈ అడవిలో వున్న యీ పాడుబడ్డ దేవాలయంలో దాచాడు. నేను దెయ్యాన్ని అయానని చెప్పాడు. వూరివాళ్ళ యిళ్ళల్లో అందినవన్నీ ఎత్తుకుపోయి, యిక్కడ తెచ్చి దాచుతున్నాడు. అవి ఒకటేమిటి చీరెలు, కోళ్ళు, మేకలు, ధాన్యం అన్నీ వుంటున్నాయి. అతనికి యిది వ్యాపారం అయిపోయింది. నన్ను బైటకి రావద్దంటాడు. నేను దెయ్యంగా మారి, యిక్కడ అడవిలో తిరుగుతున్నానని పుకారు పుట్టించడంతో ఇటు ప్రక్కలకి ఎవ్వరూ రావటంలేదు. మొదట మొదట, యిది బాగానేవున్నా ఇప్పుడిప్పుడు నాకు భయం వేస్తోంది. నాకు దిక్కులేదు. ఈ వూరు తప్ప మరో వూరికి దారి కూడా నాకు తెలియదు. నెల రోజులుగా అతనితో నేనిలా వుండనని నాకేదయినా మార్గం చూపించమని ఒకటే పోట్లాడుతున్నాను. ఛీ! భగవంతుడు నన్ను ఎందుకిలా పుట్టించాడో!?"

కన్నీటి చారికలతో నిండివున్న సావిత్రి ముఖం చూస్తుంటే నాకు జాలి వేసింది. ఆమె కళ్ళలో నిస్సహాయత, దీనత్వం చూస్తే నా మనసు కరిగిపోయింది. ఎంత భయంకరమైన కథ. నిజమే! ఒక్కొక్కరి జీవితాలని భగవంతుడు ఎందుకిలా క్రూరంగా మలుస్తాడు అనిపించింది.

"గణాచారి మీ గురించి చెప్పాడు. జాగ్రత్తగా వుండమని హెచ్చరించాడు. మీరు కెమెరాతో యీ అడవిలో తిరుగుతున్నారని, నా ఫోటో తీస్తే ప్రమాదం అని, పగటి వేళ నీళ్ళకి వెళ్ళవద్దని శాసించాడు."

"మరి కుక్క అరుపుతో వినిపించే ఆ భయంకరమైన శబ్దం ఏమిటి?"

"అదా! అది, జన్నాన్ని హడలగొట్టించటానికి, గణాచారే నాకు నేర్పించాడు. ఆ కుక్క నాకు బుద్ధితెలిసినప్పటినుంచీ నా దగ్గరే వుంది. రెండు రోజుల క్రితమే పాము కరిచి చనిపోయింది. కుక్క నా దగ్గరుంటే నాకెంతో ధైర్యంగా వుండేది. ఇప్పుడు అదికూడా లేదు." సావిత్రికి ఏడుపు ముంచుకు వచ్చింది.

నేను సావిత్రి దగ్గరగా వెళ్ళాను.

"సావిత్రీ! నువ్వు ధైర్యంగా ఒక పని చేయగలవా?"

"ఏమిటది?"

"నాతో వచ్చెయ్యి. నేనుండగా నీకేం భయం లేదు. గణాచారి సంగతి వూరిలో అందరికీ చెప్పి బాగా తన్నించి బుద్ధి చెబుదాం."

"అమ్మో! నేనా, ఆ వూరి వాళ్ళంటేనే భయం."

"నీకేం ఫర్వాలేదు. నేనున్నానుగా:"

"మీరు ఎల్లకాలం నాతో వుండరుగా. మీ పని అవగానే వెళ్ళిపోతారు.

"నిజమే. కానీ వెళ్ళేముందు నీకు ఏదయినా మార్గం చూపించి వెళతాను. సరేనా?"

సావిత్రి జవాబు చెప్పలేదు. అపరిచితుడైన నన్ను నమ్మాలా వద్దా అన్న మీమాంసలో పడినట్లుగా చూస్తోంది.

"ఏమంటావు?"

సావిత్రి జవాబు చెప్పబోతుండగా యింతలో దూరంనుంచి హరోంహర హర అన్న స్వరం వినిపించింది.

సావిత్రి కళ్ళు పెద్దవైనాయి: "గణాచారి వస్తున్నాడు. యిప్పుడెలా" అంది. నేను చుట్టూ చుసాను. ఆ గుడికి ఒక్కటే గుమ్మం వుంది. అందులో నుంచే అతను లోపలికి వస్తాడు. నేను బైటకి వెళితే, అతనికి ముఖాముఖి ఎదురవక తప్పదు.

సావిత్రి ఖంగారుపడిపోతుంది. "మీరు విగ్రహం వెనక దాక్కోండి" అంది.

నేను తటపటాయించే అవకాశం లేదు. చటుక్కున అటు వెళ్లాను. మోకాళ్ళ మీద కూర్చున్నాను.

గణాచారి లోపలకి వచ్చాడు.

"సావిత్రీ! నిద్రపోయావా?"

"లేదు. ఏమిటి మళ్ళీ వచ్చారు?"

"వెండి కుందులు తీసుకువెళ్ళటం మరిచాను. రేపు హైదరాబాద్ వెళ్తున్నాను. అక్కడ అమ్మి వస్తాను."

"దొంగతనం చేసేది మీరు. దొంగతనం అంటగట్టేది నాకు. అవునా?"

గణాచారి నవ్వాడు. "నీకు కాదు! దెయ్యానికి. గర్భగుడిలో వెండి కుందులు దెయ్యం మాయంచేసిందంటే జనం నోరెత్తరు. గణాచారి తీసాడంటే చావ బాదుతారు." అతను వెండి కుందులు చేత్తో పట్టుకుని నవ్వాడు.

కాళికాదేవి నడుంకి చేయిపెట్టుకుని వుంది. ఆ చేయి ఒంపు మధ్యలో నుంచి నా కెమెరాలో సావిత్రి, గణాచారి జంటగా చక్కగా కన్పిస్తున్నారు. నేను అదును చూసి చటుక్కున మీట నొక్కాను. ఫ్లాష్ ఒక్కసారి తటిల్లతలా మెరిసి ఆరిపోయింది.

గణాచారి కళ్లు చిట్లించాడు. "అబ్బా, ఏమిటా వెలుగు?"

"బైట మెరుపు మెరిసిందేమో!" అంది సావిత్రి గాభరాగా.

"బైట మెరిస్తే యిటునుంచి ఎలా వస్తుంది?" అన్నాడతను మౌనంగా.

"పొద్దుపోతోంది మీరు వెళ్ళండి."

అతను సావిత్రిని ఎగాదిగా చూసాడు. ఏమిటి విశేషం! ఎప్పుడూ వుండమని గొడవచేసేదానివి, వెళ్ళమని తొందర చేస్తున్నావు."

అతను అనుమానంగా కాళికా విగ్రహం వైపు వచ్చాడు.

నేను యిక లాభంలేదని తెలియగానే, విగ్రహం వెనకనుంచి అతనికి

ఎదురుగా వచ్చాను. నన్ను చూడగానే గణాచారి దిగ్భ్రాంతిచెందాడు.

"నువ్వా !?" అన్నాడు. ఆ వెంటనే కాళికాదేవి చేతిలోనున్న త్రిశూలం గభాల్న లాగాడు. అది నా కుత్తుకులో గుచ్చుకుపోవాల్సిందే. తృటిలో తప్పిపోయింది. నాకు యిలాటి దెబ్బలాటలేమీ కొత్తగాదు. ఇద్దరం చిత్తుగా తన్నుకున్నాం. ఆ తన్నులాటలో, నన్ను చంపటానికి ప్రయత్నిస్తున్న గణాచారిని సావిత్రి పిచ్చిబలంతో విడిపించి దూరంగా తోసింది. ఆ తోపుకి అతను వెళ్ళి మండుతున్న పొయిమీద పడ్డాడు. మరుక్షణం అతను పెట్టిన కేకకి ఆ గుడి, అడవి అంతా మారుమోగింది.

* * *

సావిత్రి చచ్చిపోలేదని, బ్రతికే వుందని, అడవిలో వున్నది దెయ్యంకాదని తెలిసేసరికి ఆవూరి ప్రజలు ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారు! గణాచారి పొయ్యిలో పడి ముఖం అంతా కాలి, కళ్ళు పోయేటందుకు సిద్దంగా వున్నాడు కాబట్టి సరిపోయింది కానీ లేకపోతే అతనికళ్ళు ఊడబెరికేవారేమో!

నన్ను ప్రశంసలతో ఆకాశానికి ఎత్తారు

"హరినీ! అన్నంతపనీ చేశావుకదా దెయ్యాల్ని మొత్తానికి చూశావు" అంది అత్తయ్య.

"అత్తయా! అంటే నీకు కోపంగానీ మీ మూర్ఖత్వంమీద నాకు చెడ్డ చిరాకు వస్తుంది! చీకటే వుంటుందనుకో! ఎవరో ఒకరు ధైర్యంచేసి అగ్గిపుల్ల వెలిగిస్తే వెలుగువస్తుంది! ఆవెలుగులో ఏది ఏమిటో తెలుస్తుంది! ఈ వూరిలో యింత మంది వున్నారు. దెయ్యం అంటే దెయ్యమే కాబోలు అనుకున్నారు గాని, ఆ దెయ్యం ఎక్కడుందీ, ఎలావుందీ చూడాలని ఎవరూ అనుకోలేదు. మనవాళ్ళ ఛాందసభావాలకి నాకు ఒళ్ళుమండిపోతుంది. కామన్‌సెన్స్‌తో ఆలోచించనే ఆలోచించరు. ఈ పాత భావాల మీద వివేకం అనే వెలుగువర్షం పడేదెప్పుడో. ఈ దేశానికి విముక్తి ఎప్పుడో !"

అత్తయ్య మాట్లాడలేదు. మౌనంగా వుండిపోయింది.

మామయ్య పనివున్నట్టుగా లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

"నేను రేపు వెళ్తున్నానత్తయ్యా" అన్నాను.

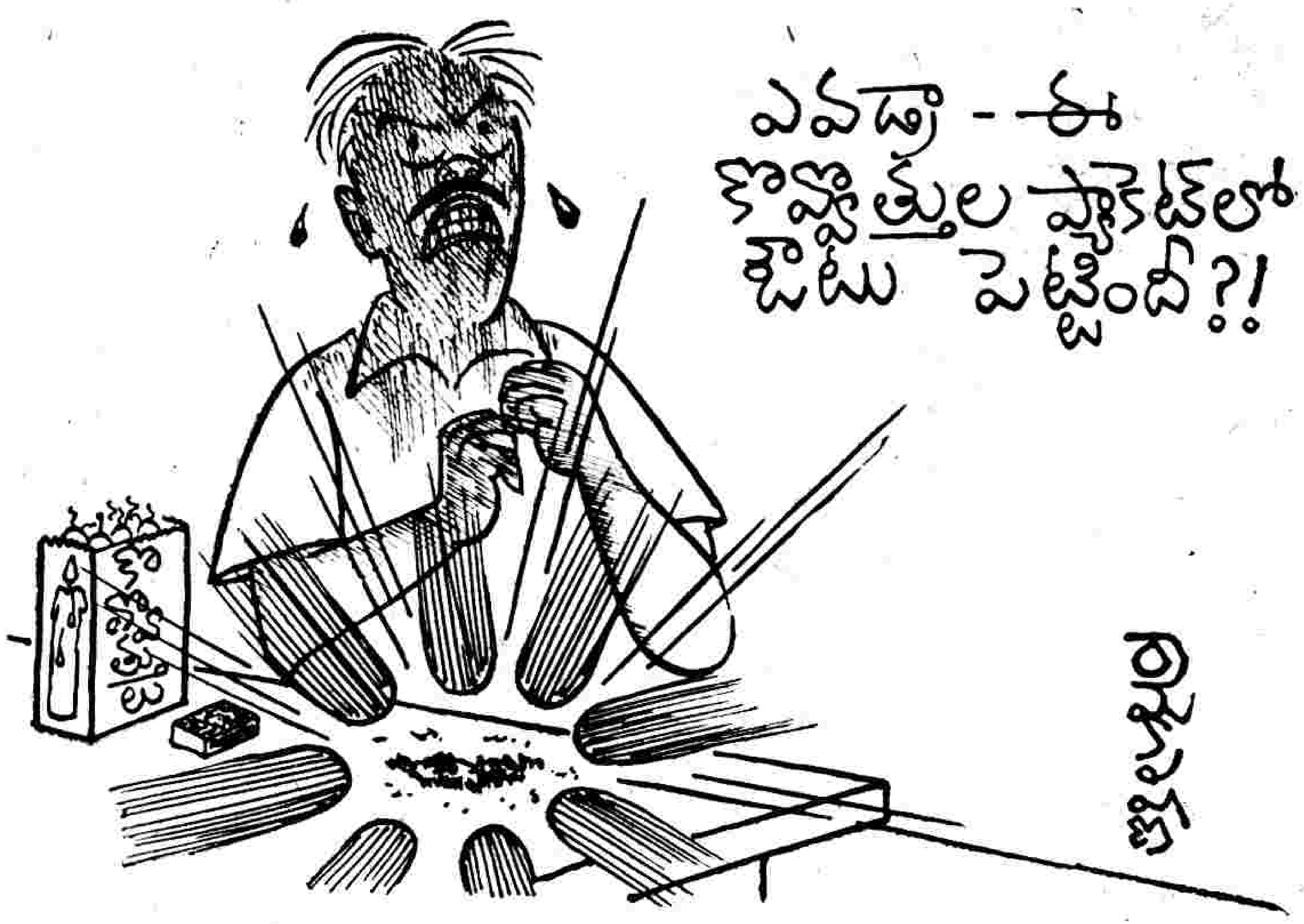

నేను సావిత్రి కిచ్చిన వాగ్దానం మర్చిపోలేదు. ఈ ఊరిలోవుంటే, సావిత్రి గడపబోయే జీవితం ఎలా వుంటుందో నేను ఊహించలేనిదేంగాదు.

సావిత్రిని నేను బైలుదేరదీశాను.

ఊరివాళ్ళంతా ఈ ప్రయాణపువార్త విని చెవులు కొరుక్కుంటున్నారని నాకు తెలుసు. అది అత్తయ్యకు తలవంపులుగా వుందనికూడా తెలుసు. "ఆ అమ్మాయిని ఆ ఊబిలోనుంచి బైటకు లాగావుగా! అది చాలదూ! ఆ తర్వాత సంగతి నీ కెందుకురా?" అంటూ సణిగింది.

"అలా అనుకోవటంలోనే వస్తుంది పేచీ అంతా. ఆ అమ్మాయికి నేను సాయం చేయగలిగినప్పుడు ఎందుకు చేయకూడదూ. సావిత్రిని ఈ ఊళ్ళో నిరాధారంగా వదిలేస్తే, ఆ అమ్మాయిని నేను రక్షించిన ప్రయోజనమే వుండదు" అన్నాను.

"నువ్వు చాలా మొండివాడివిరా సంజయ్!" అంది అత్తయ్య.

నమ్మకాలని అమలుపరచాలంటే, జీవితంలో చాలా మొండితనం కావాలి అత్తయ్యా!" అన్నాను.

సావిత్రిని హైదరాబాదు తీసుకువచ్చి హోమ్‌లో చేర్పించాను.

ఆరు నెలల తర్వాత——

ఆ రోజు రాఖీపౌర్ణమి.

నా చేయి అప్పటికే రాఖీలతో నిండిపోయింది.

సాయంత్రం అయింది. నేను విందు భోజనాలు ముగించుకుని ఆలస్యంగా ఇంటికి వచ్చేసరికి నా టేబిల్‌మీద ఒక కవరు వుంది.

అందులో రాఖీవుంది, ఒక ఉత్తరం వుంది.

అన్నయ్యగారికి,

సావిత్రి నమస్కారాలు. ఈ రోజు రాఖీపౌర్ణమి. అన్నాచెల్లెళ్ళకి ఎంతో పవిత్రమైన రోజు. నాకు అన్నలు లేరు కదా అని దుఃఖపడ్డాను. మీరు గుర్తుకు వచ్చారు. నాకు అన్నయ్య లేకపోవడం ఏమిటి అనుకున్నాను. ఈ రాఖీ మీకు పంపిస్తుంటే నాకెంతో ఆనందంగావుంది. నాలాటి నిర్భాగ్యురాళ్ళయిన ఆడపిల్లలకి ఈ దేశంలో అడుగడుగునా మీ లాటి అన్నగార్లు వుంటే ఎంత బాగుంటుంది! అప్పుడు ఆడవాళ్ళకి జీవితం యింత భయంకరంగా వుండదేమో! నా లాటి దురదృష్టవంతురాలున్న ప్రతిచోటా మీలాటి ధైర్యవంతులు వుండాలని మనసారా భగవంతుని ప్రార్థిస్తున్నాను! నేను ఈ హోమ్‌లో ఎంతో హాయిగా, ఆనందంగా వున్నాను. మీకు నా కృతజ్ఞతలు.

ఇట్లు
సావిత్రి.

ఆ ఉత్తరం చదవటం పూర్తిచేసేసరికి నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లినాయి. నేను ఆ రాఖీని ఎంతో అపురూపంగా చేతికి ముడేసుకున్నాను. నాకు ఆ రాఖీని చూస్తుంటే ఫోటోగ్రఫీలో ప్రెసిడెంట్ దగ్గరనుంచి గోల్డుమెడల్ అందుకున్నప్పటికంటే ఆనందంగా, గర్వంగా అనిపించింది.